

Til Socialudvalget

18-06-2012

Bilag 1: Uddybende notat om forvaltningens muligheder og praksis i forbindelse med administration af aktivlovens § 81

Sagsnr.
2012-88950

Dokumentnr.
2012-472571

I det følgende gives en uddybet besvarelse af Socialforvaltningens mulighed for at ændre sin praksis ved udbetaling af økonomisk hjælp til enkeltudgifter efter aktivlovens § 81, herunder muligheden for at give denne hjælp til huslejebetaling, at administrere husleje inden udbetaling af anden hjælp og at give hjælp til huslejebetaling på trods af sanktionering.

Bilaget udgør et supplement til indstillingen om samme emne, som forelægges Socialudvalget til godkendelse den 15. august 2012.

Hvordan fastlægges praksis efter aktivlovens bestemmelser?

Ankestyrelse/Ankenævn

Socialforvaltningen skal arbejde inden for rammerne af den praksis, der udstikkes af Ankestyrelsen og Det Sociale Nævn. De grundlæggende principper for praksis fastlægges i de principielle sager, som Ankestyrelsen har taget stilling til. (Relevante principafgørelser fra Ankestyrelsen i forhold til såvel medlemsforslaget som udvalgets øvrige spørgsmål er i deres helhed samlet i bilag 4).

Herudover fastlægger Det Sociale Nævn en ramme for kommunerne, når nævnet afgør enkeltsager.

Endvidere følger forvaltningen de retningslinjer for praksis, som fremgår af de praksisundersøgelser, der udarbejdes af Ankestyrelsen og Det Sociale Nævn.

Den praksis, som forvaltningen følger, overholder således lovgivningen, de gældende vejledninger (Socialministeriets vejledning nr. 39 af 5. marts 1998 om lov om aktiv socialpolitik og vejledning nr. 72 af 10. august 2010 i forhold til forebyggelse af udsættelser), samt gældende praksis fra Ankestyrelsen og Det Sociale Nævn.

Det kan oplyses, at alle kommunerne i Region Hovedstaden er dækket af Det Sociale Nævn, Statsforvaltningen Hovedstaden, som har ansvaret for at sikre ensartet praksis i regionen.

Ankestyrelsen har ansvaret for på landsplan at koordinere kommunernes og nævnenes praksis. Dette gør Ankestyrelsen ved konkret vejledning i form af udsendelse af principafgørelser, temamøder, telefonisk rådgivning, undervisningstilbud mv., nedsættelse af et rådgivende praksisudvalg, samt ved undersøgelser af

**Mål og Rammekontor
for
Voksne**

Bernstorffsgade 17
1592 København V

EAN nummer
5798009683052

www.kk.dk

praksis på udvalgte lovområder. Praksis efter aktivlovens bestemmelser fastlægges således endeligt i Ankestyrelsen, som er 2. klageinstans for borgerne, og sidste administrative klagemyndighed. (De nærmere regler om Ankestyrelsens og nævnenes praksiskoordinerende rolle fremgår af retssikkerhedslovens kapitel 11).

Hvis en borger er utilfreds med kommunens afgørelse om hjælp efter aktivlovens § 81, kan afgørelsen påklages til Det Sociale Nævn. I det omfang borgeren får medhold, er kommunen forpligtet til at omgøre sin afgørelse. Såfremt borgeren eller kommunen er utilfreds med Det Sociale Nævns afgørelse, er det muligt for både kommunen og borgeren at klage over afgørelsen til Ankestyrelsen. Imidlertid behandler Ankestyrelsen kun sager af principiel betydning. Det betyder, at Ankestyrelsen har mulighed for at afvise sager, som styrelsen ikke finder, har generel eller principiel interesse.

Derfor kan der være ganske få sager afgjort af Ankestyrelsen efter de forskellige bestemmelser, men disse afgørelser har stor vægt, fordi de er principielle. Når Ankestyrelsen har fastsat en begrænsning i forhold til, hvornår en ydelse kan udbetales, gælder denne begrænsning i forhold til alle sådanne sager i alle kommuner. Når Ankestyrelsen har fastsat en mulighed for fravigelse af en regel, gælder denne fravigelse på samme vis i alle sager med tilsvarende indhold.

Klagesystemet betyder, at afgørelser på tværs af kommunegrænser bør have samme kvalitet og indhold, da alle kommuner er forpligtede til at følge praksis i klageinstanserne. Det betyder endvidere, at en kommune ikke ensidigt kan ændre praksis i forhold til fortolkningen af en bestemt bestemmelse i lovgivningen, når der er truffet afgørelser på området i enten Det Sociale Nævn eller Ankestyrelsen.

Forvaltningen følger løbende op på afgørelser fra såvel Ankestyrelsen som fra Det Sociale Nævn, og undersøger om afgørelserne har konsekvenser for kommunens praksis, således det sikres, at eventuelle ny praksis fra klageinstanserne udbredes til de sociale sagsbehandlere i kommunen. Arbejdet koordineres på tværs af myndighedscentrene og centralforvaltningen i et fagligt forum.

Praksisundersøgelsen om bevilling af hjælp efter aktivlovens § 81 fra Det Sociale Nævn, Statsforvaltningen Hovedstaden i 2010 har tillige haft betydning for, hvordan ansøgningerne behandles i Socialforvaltningen.

Det Sociale Nævns praksisundersøgelse i 2010, revisionens løbende bemærkninger samt forvaltningens eget ledelsestilsyn på området har påpeget en række sagsbehandlingsfejl vedrørende administrationen af enkeltydelser de senere år.

Dette har bl.a. medført, at forvaltningen har udarbejdet standardjournalark og procesbeskrivelser (sagsgangsvejledninger) for enkelttydelsesområdet til de sociale sagsbehandlere. Ved at følge disse standarder, sikres det, at sagsbehandlere i behandlingen og afgørelsen af den enkelte ansøgning husker at indhente alt relevant dokumentation og at tage stilling til alle betingelser og relevante omstændigheder.

Det er derfor forvaltningens vurdering, at sagsbehandlere i dag på baggrund af disse redskaber udfører et korrekt arbejde på området af god kvalitet.

Grundlæggende vedrørende aktivlovens § 81

Indledningsvis er det en betingelse for at kunne få hjælp efter aktivloven, at aktivlovens almindelige generelle betingelser er opfyldt, før kommunen kan yde hjælp, dvs. eksempelvis betingelsen i aktivlovens § 3 om, at borgeren skal have lovligt ophold eller være statsborger i Danmark, samt betingelsen i aktivlovens § 88 om, at ansøgningen som altovervejende hovedregel skal indgives til kommunen, før borgeren har påtaget sig udgiften, som der søges om hjælp til.

Personkredsen, som kan få hjælp efter aktivlovens § 81, er ikke i Socialministeriets vejledning om aktivloven afgrænset således, at det direkte udelukker bestemte persongrupper, herunder eksempelvis boligejere.

Forholdet til speciallovgivning

Indledningsvis skal det tillige påpeges, at aktivlovens § 81 er en generel bestemmelse. Det er et fastlagt juridisk princip, at sager altid skal vurderes ud fra evt. speciallovgivning, før de vurderes efter generelle bestemmelser. Det betyder, at hvis der kan være mulighed for støtte efter en ”specialiseret” bestemmelse, skal dette gå forud for en vurdering efter aktivlovens § 81. Det gælder f.eks. servicelovens § 52a, hvorefter der i særlige tilfælde kan ydes støtte til børnefamilier, som varsles udsat.

Socialforvaltningen har retningslinjer, som sikrer, at der i alle tilfælde af varsling om udsættelse af familier med hjemmeboende mindreårige børn tages stilling til, om der kan bevilges økonomiske ydelser efter såvel servicelovens § 52a, som aktivlovens § 81. Enlige eller familier uden hjemmeboende børn som varsles udsat, modtager også alle en afgørelse om, hvorvidt de kan modtage hjælp efter § 81.

Skønsmæssig bestemmelse

Aktivlovens § 81 er en skønsmæssig bestemmelse. Der skal derfor foretages en konkret individuel vurdering ved behandling af hver ansøgning. Når lovgivningen fastlægger, at kommunen skal foretage et skøn, er det endvidere et grundlæggende juridisk princip, at kommunen ikke kan fastsætte interne regler, som udelukker dette

lovfastsatte skøn (dvs. der er forbud mod at sætte skøn under regel). I forhold til aktivlovens § 81 betyder dette, at kommunen f.eks. ikke må fastsætte interne regler om, at visse borgere aldrig kan få økonomisk hjælp efter § 81, eller at visse borgere altid kan få denne hjælp. Der kan derfor ikke fastsættes en regel om, at kommunen altid vil give økonomisk hjælp, hvis en borger ellers risikerer udsættelse.

Kommunen skal derfor i hvert tilfælde foretage en konkret individuel vurdering af alle sagens omstændigheder. At kommunen skal foretage en skønsmæssig vurdering betyder dog ikke, at skønnet er fuldstændig frit. Rammerne for skønnet fastlægges af ministeriets vejledninger til bestemmelsen og gældende praksis fra Ankestyrelsen. Kommunen må derfor heri finde vejledning i forhold til, hvilke omstændigheder, der kan indgå i afvejningen af om en borger kan bevilges hjælp efter aktivlovens § 81.

Betingelserne for at give økonomisk hjælp efter aktivlovens § 81
Ordlyden i aktivlovens § 81 er følgende:

”§ 81. Kommunen kan yde hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter til en person, som har været ude for ændringer i sine forhold, hvis den pågældendes egen afholdelse af udgifterne i afgørende grad vil vanskeliggøre den pågældendes og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden. Hjælpen kan normalt kun ydes, hvis udgiften er opstået som følge af behov, der ikke har kunnet forudses. Kommunen kan dog efter en konkret vurdering undtagelsesvis yde hjælp til en udgift, der har kunnet forudses, hvis afholdelsen af udgiften er af helt afgørende betydning for den pågældendes eller familiens livsførelse.”

I punkt 398 i Socialministeriets vejledning til aktivloven fremgår, at økonomisk hjælp til enkeltudgifter efter aktivlovens § 81 er hjælp, som ikke er løbende hjælp til forsørgelse i modsætning til f.eks. kontanthjælp. Udgangspunktet er således, at f.eks. kontanthjælpsmodtagere - ligesom andre - efter evne skal lægge midler til side til udgifter, der med rimelighed kan forudses.

Som det fremgår af bestemmelsens sidste punkt kan kommunen efter en konkret vurdering *undtagelsesvis* yde hjælp til en forudsigtelig udgift som eksempelvis husleje, hvis afholdelsen af udgiften er af *helt afgørende betydning* for den pågældendes eller familiens livsførelse (undtagelsesbestemmelsen).

I Socialministeriets vejledning til aktivloven (vejledning nr. 39 af 5. marts 1998 punkt 404) og i samme ministeriums vejledning om kommunernes handlepligt og handlemuligheder i forhold til

udsættelsestruede eller udsatte lejere (vejledning nr. 72 af 10. august 2010 punkt 28) står der følgende om undtagelsesbestemmelsen:

”Det kan fx være hjælp til betaling af huslejerestance, hvis en familie med børn ellers vil blive sat ud af deres lejlighed på grund af restancen.”

Imidlertid fremgår det af denne undtagelsesbestemmelse, at økonomisk hjælp til en forudsigelig udgift forudsætter

- 1) at hjælpen kun kan bevilges helt undtagelsesvis,
- 2) at det skal ske efter en konkret vurdering, og
- 3) at betaling af den forudsigelige udgift skal have helt afgørende betydning for ansøgerens eller familiens livsførelse

Det er kun betingelsen om en uforudsigelig udgift, der fraviges ved denne undtagelsesbestemmelse. Alle de øvrige betingelser skal fortsat være opfyldt. Der skal således altid være tale om:

- 1) en enkeltudgift,
- 2) at udgiften skal være rimeligt begrundet,
- 3) at borgeren skal have været ude for ændringer i sine forhold (social begivenhed), og
- 4) at borgerens egen afholdelse af udgiften vil vanskeliggøre borgerens og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden.

Såfremt Socialministeriets vejledninger til loven forholder sig til den nærmere fortolkning af disse betingelser og hvis Ankestyrelsen har truffet principielle afgørelser om tolkningen af disse betingelser, er kommunen forpligtet til at følge denne tolkning. Tilsvarende gælder, hvis Det Sociale Nævn har truffet afgørelser vedrørende tolkningen af en betingelse. I de tilfælde, hvor ministeriets vejledninger ikke nærmere forholder sig hertil, og hvor hverken Ankestyrelsen eller Det Sociale Nævn har truffet afgørelser herom, har kommunen en mulighed for at anlægge egen tolkning.

Tilbagebetaling af ydelser

Der har været offentlig debat om, hvorvidt der kan bevilges økonomisk hjælp efter aktivlovens § 81 til en huslejerestance, uanset at lovgivningens betingelser ikke er overholdt, hvis blot hjælpen gives som et lån.

Der er efter loven mulighed for at give hjælp efter aktivlovens § 81 med tilbagebetalingspligt, jf. aktivlovens kapitel 12. Den væsentligste bestemmelse i denne sammenhæng er formentlig aktivlovens § 93, stk. 1, hvorefter kommunen eksempelvis kan bestemme, at hjælpen skal tilbagebetales, når forhold på ansøgningstidspunktet viser, at borgeren i løbet af kortere tid vil være i stand til at tilbagebetale hjælpen eller når borgeren har udvist uforsvarlig økonomi.

Når kommunen bevilger økonomisk hjælp efter aktivlovens § 81 vurderes det tillige altid, om denne hjælp skal gives med tilbagebetalingspligt. Imidlertid er det en forudsætning for vurderingen af, om der skal ske tilbagebetaling af hjælpen, at alle betingelser er opfyldt for at give denne hjælp. Hvis der ikke er hjemmel til at give ydelsen, kan kommunen således ikke "lovliggøre" bevillingen ved at give hjælpen med tilbagebetalingspligt. Beslutning om tilbagebetaling betyder derfor ikke i sig selv, at en ydelse kan gives efter § 81 i videre omfang end lovgivningen tilsiger.

Ankestyrelsen har i principafgørelse A-30-03 fastslået, at der ikke kan kræves tilbagebetaling af hjælp, som der ikke er juridisk grundlag for at bevilge. Den pågældende kommunes bevilling af hjælp efter aktivlovens § 81 til bl.a. husleje for undgå udsættelse blev i øvrigt underkendt i den pågældende afgørelse.

Særlige elementer, som skulle undersøges

Udbetaling af en enkeltydelse til husleje

Som ovenfor beskrevet *kan* en enkeltydelse bevilges til en borger, som risikerer udsættelse på grund af huslejerestance.

Da husleje er en forudsigelig udgift, vil sagen konkret altid tillige blive vurderet efter sidste punkt i aktivlovens § 81. Efter fast praksis i kommunen anses betaling af husleje altid for at have helt afgørende betydning for livsførelsen, hvis borgeren er truet af udsættelse. Imidlertid kan hjælpen til betalingen af en forudsigelig udgift fortsat kun gives helt undtagelsesvist og efter en konkret vurdering.

Der skal altså være tale om et ekstraordinært tilfælde, som har helt afgørende betydning for borgerens eller familiens livsførelse, og der skal være tale om en konkret vurdering i hver enkelt sag. Betingelserne betyder - sammen med princippet om, at kommunen ikke må fastsætte interne regler, der udelukker et lovfastsat skøn - at kommunen ikke overordnet kan beslutte, at der altid kan bevilges hjælp i alle sager om udsættelse af bolig.

Herudover skal alle de øvrige betingelser fortsat være opfyldt. Der skal således altid være tale om:

- 1) en enkeltudgift,
- 2) at udgiften skal være rimeligt begrundet,
- 3) at borgeren skal have været ude for ændringer i sine forhold (social begivenhed), og
- 4) at borgerens egen afholdelse af udgiften vil vanskeliggøre borgerens og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden.

Ifølge fast praksis fra Ankestyrelsen og Det Sociale Nævn opfylder kontanthjælpsmodtagere altid betingelsen om at have været ude for ændringer i sine forhold (den sociale begivenhed). Årsagen er, at dette

krav tillige er en betingelse for at en borger overhovedet kan bevilges kontanthjælp. Kravet om den sociale begivenhed i aktivlovens § 81 er med andre ord altid opfyldt, hvis det er opfyldt efter aktivlovens § 11 om kontanthjælp. Konsekvensen af dette er, at kommunen ikke giver afslag på en enkeltydelse til husleje til en kontanthjælpsmodtager med den begrundelse, at borgeren ikke har været ude for en social begivenhed (en ændring i sine forhold).

Derimod har Ankestyrelsen fastslået, at borgere, som modtager førtidspension, ikke alene ved at modtage førtidspensionen opfylder betingelsen om at have været ude for ændringer i sine forhold (den sociale begivenhed), (Se principafgørelse 73-12).

Når de samlede betingelser for bestemmelsen tages i betragtning, kan forvaltningen fremhæve den problematik, at der ikke kan bevilges hjælp efter aktivlovens § 81, når der er tale om varig dårlig økonomi, eller økonomi som ikke svarer til udgiften i den pågældende bolig, fordi der alene kan udbetales en enkeltstående ydelse efter aktivlovens § 81. Der kan således ikke udbetales denne hjælp til en borger måned efter måned i en længere periode.

Forvaltningen henviser herunder til Ankestyrelsens principafgørelse A-5-03. I den konkrete sag havde en kvinde gennem længere tid vist en fuldstændig mangel på evne til at administrere sin økonomi. Hun modtog gentagne gange hjælp til betaling af husleje, fordi hun brugte sine penge til andre ting. Kommunen var berettiget til at standse for yderligere hjælp til f.eks. huslejerestancer, selv om hun havde et hjemmeboende mindreårigt barn. Ankestyrelsen lagde vægt på, at udgifterne var forudsigelige, og at der efter loven kun undtagelsesvist kan ydes hjælp hertil.

Administration af husleje forinden udbetaling af anden hjælp

Kommunen har alene mulighed for at administrere betalingen af husleje i forhold til kontanthjælpsmodtagere (Beskæftigelses- og Integrationsforvaltningen) og førtidspensionister (Socialforvaltningen). Bestemmelserne om administration af huslejebetaling findes i hhv. lov om aktiv socialpolitik § 90 (kontanthjælpsmodtagere), lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension § 35 (førtidspensionister efter gamle regler før 1. januar 2003), og lov om social pension § 36 (førtidspensionister efter nye regler efter 1. januar 2003).

Efter reglerne har en borger mulighed for at indgå aftale om, at kommunen administrerer betalingen af husleje, hvis borgeren modtager kontanthjælp eller førtidspension.

Det er generelt en forudsætning for at administrere hjælpen, at kommunen først har forsøgt at vejlede borgeren om, hvordan den pågældende kan få styr på sin økonomi. Dette gælder dog ikke i de

tilfælde, hvor vejledning vurderes at være nyttesløs pga. borgeren gentagne gange har misligholdt huslejobetalingen, eller borgerens udlejer har indgivet anmodning til fogedretten om borgerens udsættelse af et beboelseslejemål på grund af betalingsmisligholdelse, jf. også vejledning nr. 72 af 10. august 2010 om reglerne i forhold til forebyggelse af udsættelser.

Kommunen kan overveje tvangsmæssig administration af husleje, hvis en borger *gentagne gange* har misligholdt huslejobetalingen eller hvis udlejer har indgivet *anmodning til fogedretten om udsættelse* på grund af manglende huslejobetaling.

Kommunen har dermed ikke mulighed for systematisk at sætte borgere, som søger om hjælp til betaling af en enkeltydelse, under administration. Tvangsadministration forudsætter, at borgeren modtager en administrerbar ydelse, og ikke f.eks. modtager dagpenge eller blot en løn, som ikke matcher huslejeniveauet. Herudover forudsætter tvangsadministration, at der enten har været gentagne tilfælde af misligholdt huslejobetaling eller at udlejeren faktisk har anmodet fogedretten om at udsætte borgeren, hvilket betyder, at sagen er nået relativt langt i et forløb om udsættelse.

Socialforvaltningen kan alene foretage tvangsmæssig administration, når borgeren modtager førtidspension. I forhold til kontanthjælpsmodtagere har Beskæftigelses- og Integrationsforvaltningen beslutningskompetencen. Socialforvaltningen kan indstille til Beskæftigelses- og Integrationsforvaltningen, at en borger til tvangsadministration, hvorefter Beskæftigelses- og Integrationsforvaltningen skal træffe en afgørelse ud fra en samlet vurdering af sagen. Forvaltningen vurderer, at dette samarbejde fungerer uproblematisk.

Kommunen har mulighed for at tilbyde borgere, som søger hjælp til betaling af en enkeltydelse, at indgå aftale om administration, hvis de modtager kontanthjælp eller førtidspension, hvilket i øvrigt også sker i dag. Forvaltningen vurderer, at de fleste borgere, som er i målgruppen for administrationsaftaler også betragter disse aftaler som en støtte.

I forhold til tvangsmæssig administration af huslejobetaling vil det ikke være muligt at sætte borgeren under administration første gang, der ansøges om en ydelse til huslejerestance, fordi lovgivningen kræver gentagne misligholdelser.

Kommunen kan ikke stille som en (ekstra) betingelse i aktivlovens § 81 for bevilling af en enkeltydelse, at borgeren skal indgå en aftale om administration af huslejobetalingen. (Betingelserne for at bevilge hjælp efter aktivlovens § 81 er nærmere beskrevet i dette bilags øvrige afsnit)

Kommunens arbejdsgruppe med de almene boligorganisationer om forebyggelse af udsættelser har undersøgt i hvilket omfang reglerne om administration af huslejebetaling benyttes.

Beskæftigelses- og Integrationsforvaltningen oplyste i denne forbindelse i slutningen af 2011, at der var få sager om tvangsadministration og ca. 1800 aftaler om administration ud af i alt ca. 22.000 kontanthjælpsmodtagere, hvilket svarer til ca. 8 % af kontanthjælpsmodtagerne.

Socialcenter København har supplerende oplyst, at Socialforvaltningen har ca. 2000 aftaler om administration ud af i alt ca. 17.000 førtidspensionister, hvilket betyder, at ca. 12 % af førtidspensionisterne i København har en administrationsaftale.

Hjælp til husleje på trods af sanktionering og hjælp i en begrænset periode til kost og husleje

Ankestyrelsen har en fastlagt praksis i forhold til hvornår der kan bevilges hjælp efter aktivlovens § 81, når borgeren er underkastet sanktion efter beskæftigelsesreglerne.

Praksis er, at der som overvejende hovedregel ikke kan bevilges hjælp til personer, som sanktioneres, fordi sanktionens virkning ville blive ophævet, hvis enkeltudgifter benyttes til at bevilge midler til dækning af den manglende – sanktionerede – indkomst.

Ankestyrelsen har i principafgørelse A-19-02 udtalt, at en kontanthjælpsmodtager ikke havde ret til økonomisk hjælp til dækning af forsørgelsesbehov opstået som følge af fradrag i kontanthjælpen på grund af fravær uden rimelig grund fra aktivering. Begrundelsen var, at behovet for hjælp til forsørgelse ikke kunne anses for en rimeligt begrundet enkeltudgift, da behovet for hjælp var en konsekvens af ansøgerens fravær uden rimelig grund fra aktivering.

Ankestyrelsen har endvidere i principafgørelse A-9-02 udtalt, at et behov for hjælp til forsørgelse i nogle helligdage, der var opstået fordi ansøger ikke var mødt i et åbent aktiveringstilbud kunne ikke dækkes efter aktivloven. Begrundelsen var, at der ikke var tale om en rimelig begrundet enkeltudgift, da behovet for hjælp var en konsekvens af hans manglende fremmøde og derfor ikke en uforudseelig udgift.

Forvaltningen henviser tillige til ovenstående principafgørelse fra Ankestyrelsen A-5-03, hvor Ankestyrelsen udtalte, at kommunen var berettiget til at standse for yderligere hjælp til f.eks. huslejerestancer, selv om hun havde et hjemmeboende mindreårigt barn. Ankestyrelsen lagde vægt på, at udgifterne var forudsigelige, og at der efter loven kun undtagelsesvist kan ydelse hjælp hertil. (Der fremgår dog ikke oplysninger om, at årsagen til denne borgers økonomiske problemer skyldes sanktion i kontanthjælpen)

I en enkelt principafgørelse (A-13-09) har Ankestyrelsen på baggrund af de konkrete omstændigheder i sagen vurderet, at der undtagelsesvis kunne gives økonomisk hjælp til betaling af en huslejerestance, selvom behovet var opstået som følge af, at borgeren uden rimelig grund var udeblevet fra en jobsamtale, og derfor ikke fik udbetalt kontanthjælp i en periode. Ankestyrelsen har ved afgørelsen tages udgangspunkt i og lagt vægt på følgende forhold:

- at udgiften efter en konkret vurdering blev anset for at være af helt afgørende betydning for familiens særlige behov for stabilitet;
- at det var første gang, at borgeren var pålagt sanktion,
- at det var første gang, at borgeren søgte om hjælp til betaling af en huslejerestance;
- at borgeren var enlig forsørger til fire børn, hvoraf et barn var autist; og
- at hjælpen derfor blev givet for at sikre, at familien kunne blive i lejemålet.

Efter en konkret vurdering kan der derfor være helt ekstraordinære forhold, som betyder, at der kan udbetales en enkeltydelse, når en borger er underkastet sanktionering. Der skal dog indgå de elementer i vurderingen, som Ankestyrelsen har lagt vægt på i den konkrete sag, som fraviger hovedreglen, hvorfor det reelt er meget begrænset hvornår der kan bevilges en ydelse. Som ovenfor beskrevet er forvaltningen naturligvis meget opmærksom på, at der i sammenlignelige sager kan bevilges økonomisk hjælp.

I to yderligere konkrete sager har Ankestyrelsen åbnet for muligheden for – efter en konkret og individuel vurdering – at give mulighed for hjælp til kost og husleje i en kortere begrænset periode.

- En borger, der var uden forsørgelsesgrundlag på grund af separation, kunne få dækket nødvendige udgifter til mad og husleje, under behandling af separationssagen (principmeddelelse 250-09).
- En borger, som havde fået standset sin kontanthjælpsudbetaling kunne få hjælp til nødvendige udgifter, mens kommunen behandlede ansøgning om genoptagelse af kontanthjælpen (principmeddelelse 118-09).

Også i disse tilfælde er der tale om meget konkrete begrundelser, hvorfor det reelt er begrænset hvor ofte disse afgørelser kan benyttes som begrundelse for at bevilge hjælp, hvor en borger eksempelvis sanktioneres.

Socialforvaltningen er imidlertid – om indledningsvis beskrevet – meget opmærksom på at udbrede disse afgørelser som en del af gældende praksis for forvaltningens behandling af ansøgninger efter

aktivlovens § 81. Herudover er Socialforvaltningen naturligvis opmærksom på eventuelle nye afgørelser fra klageinstanserne.